

НОБЕЛЬ У ГАЛИЦЬКО – ВОЛИНСЬКОМУ ЛІТОПИСІ

У рік 6770 [1262]. *Потім же* пішла Литва на ляхів воювати, [послана] Миндовгом. І [князь] Остафій Костянтинович [пішов] із ними, окаянний і беззаконний, - він-бо забіг був [сюди] із Рязані. Отож, Литва напала зненацька на [город] Єздов напередодні й Іванового дня [і] на самого Купала. Тут же й Сомовита, князя [мазовецького], вони вбили, а сина його Кондрата захопили, ы здобичы багато взяли, і тоді вернулися до себе.

Припом'янув Миндовг [також], що Василько князь із богатирем [Бурондаєм] пустошив землю Литовську. І послав він рать на Василька, і пустошили вони довкола [города] Каменя. Але князь Василько не поїхав услід за ними, тому що сподівався він другої раті. Він послав за ними [воєвод] Желислава та Степана Медушника. І гонили вони вслід за ними аж до [ріки] Ясольди, але не догнали їх, бо рать [литовська] була мала, - вони тільки набрали були здобичі тому й одійшли спішно.

Друга ж рать литовська пустошила тої самої неділі довкола [города] Мельниці. Був же з ними воєвода Тудіяминович Ковдижад, і взяли вони здобичі багато. Тому князь Василько поїхав услід за ними *із сином своїм Володимиром*, і з боярами *своїми*, і зі слугами, поклавши уповання на Бога, і на Пречисту Його Матір, і на силу чесного хреста, і догнали вони їх коло Небля города.

Литва ж стала була при озері [Неблі], але, побачивши війська, виладнилися вони і стояли у три ряди за щитами по своєму звичаю. Василько, тим часом, нарядивши свої війська, пішов супроти них. І зіткнулися вони обоє, і литва, не витримавши, кинулась навітки. Але не можна було втікти, бо обійшло було [їх] озеро довкола. І тоді стали вони сікти їх, і інші в озері потопились. І так перебили вони їх усіх, і не лишився з них ні один.

Почувши ж се, князі пінські Федір, і Демид, і Юрій [Володимировичі] приїхали до Василька з питтям, і стали вони веселитися, бачачи, що вороги їх побиті, а своя дружина вся ціла. Тільки один [воїн] був убитий із війська Василькового, - [боярин] Прейбор, син Степана Родовича.

Після цього ж князі пінські поїхали до себе, а Василько поїхав до [города] Володимира з побідою і честю великою, воздаючи славу і хвалу Богові, що вчинив [диво] придивнеє, покоровив ворогів під ноги Василькові князю.